

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/299/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315207740
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1315207740.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobcu: L. L. S., N. P. XX, D. W., zastúpeného CEE Attorneys Lišiak Martinák, s.r.o., so sídlom Štefánikova 41, Bratislava, proti žalovaným: X/ M.. G. G., advokát a správca, so sídlom Vajnorská 8/A, Bratislava, 2/ Advokátska kancelária Kovár a partneri s.r.o., so sídlom Vajnorská 8/A, Bratislava, IČO: 35 789 697, o zaplatenie 3.625 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 28. novembra 2017, č. k. 21C/277/2015-299, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej rozhodol o vylúčení vzájomnej žaloby žalovaného 1/ na samostatné konanie, o d m i e t a .
Vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 3.625 eur s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.625 eur od 08.08.2013 do zaplatenia s tým, že splnením záväzku jedným zo žalovaných zaniká povinnosť splniť záväzok druhým žalovaným a žalobcovi priznal proti žalovaným 1/ a 2/ plnú náhradu trov konania. Vzájomnú žalobu žalovaného 1/ zo dňa 30.06.2017 vylúčil na samostatné konanie. Rozhodol tak podľa § 21 ods. 3, § 40 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z., § 451 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čl. 8, § 147 ods. 1, 2, 4, § 166 ods. 1, 2 C.s.p., keď vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že dňa 23.03.2012 bol na majetok žalobcu vyhlásený konkurz, pričom za správcu konkurznej podstaty (SKP) v konkurznom konaní 2K/2/2012 bol ustanovený žalovaný 1/. Uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 2K/2/2012 - 194 zo dňa 14.05.2013, právoplatným dňa 07.06.2013 bol konkurz na majetok žalobcu zrušený z dôvodu nedostatku predpokladov pre konkurz a správcovi M. G. G. nebola priznaná odmena z výťažku. Z odôvodnenia uznesenia zistil, že správca M. G. G. si uplatnil odmenu z výťažku podľa § 21 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z. z. na základe odporovacej žaloby na Okresnom súde Bratislava I č. k. 6Cbi/16/12 proti úpadcom obdarovanej O.. I. Z. I. G., ktorou žalobou sa domáhal neúčinnosti darovacej zmluvy zo dňa 07.05.2009 a dodatku a poskytnutia peňažnej náhrady 14. 500 eur, ktorú sumu O.. G. zaplatila na konkurzný účet úpadcu. Z dôvodu, že uhradená suma 14.500 eur nebola zapísaná do súpisu majetku podstát, a nie je určená na uspokojovanie veriteľov, nie je ju možné považovať za výťažok získaný postupom uvedeným v § 21 ods. 1 citovanej vyhlášky, a preto súd odmenu SKP nepriznal. Uznesenie bolo potvrdené uznesením odvolacieho súdu č. k. 3CoKR/6/2013 zo dňa 26.07.2013, právoplatným dňa 07.08.2013, Uznesením Ústavného súdu SR č. k. II.ÚS 66/2014 - 15 zo dňa 30.01.2014 bola sťažnosť žalovaného 1/ ako SKP, ktorou namietal porušenie jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu, na spravodlivé súdne konanie, na ochranu pred nútenými prácami a nútenými službami, na vlastníctvo, uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 2K/2/2012 - 194 zo dňa 04.05.2013 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoKR/6/2013 z 26.07.2013 v časti o nepriznanie mu odmeny ako SKP, odmietnutá. Ďalej mal

preukázané, že žalobca podal trestné oznámenie na M.. G. G. Z., ktorý si okrem iného v čase výkonu predbežného SKP na žalobcu neoprávnene prisvojil sumu 3.625 eur, ktorú si zálohovo previedol z účtu žalobcu v dňoch 07.02.2013, 11.02.2013, 12.02.2013, 13.02.2013. Uznesením ORPZ Bratislava III ČVS: ORP - 866/2 - OVK - B3 - 2013 zo dňa 29.11.2013 bolo odmietnuté trestné oznámenie žalobcu voči M.. G. G. V. Z. pre podozrenie zo spáchania prečinu sprenevery, ktorého sa mal dopustiť tak, že ako predbežný správca konkurznej podstaty žalobcu si prisvojil sumu 3.625 eur ako preddavok na odmenu SKP, pričom mu odmena rozhodnutiami súdov priznaná nebola. Z odôvodnenia uznesenia zistil, že JUDr. G. G. vypočutý dňa 23.10.2013 uviedol, že sumu 3.625 eur si podržal ako pohľadávku na odmenu správcu, ktorá mu síce súdmi nebola priznaná, avšak tieto rozhodnutia napadol ústavnou sťažnosťou, ktorá ak by bola zamietnutá, nemá problém uvedenú sumu žalobcovi vrátiť. Ďalej mal za preukázané, že v dňoch 07.02.2013 až 13.02.2013 boli z účtu žalobcu prevádzané sumy v celkovej výške 3.625 eur z titulu preddavku na odmenu SKP na bankový účet žalovaného 2/, v ktorom žalovaný bol jediným spoločníkom a konateľom. Žalobca vyzýval žalovaného 1/ na vrátenie sumy 3.625 eur titulom bezdôvodného obohatenia výzvami zo dňa 23.08.2013 a 03.03.2016, avšak bezvýsledne. Dospel k záveru, že na strane žalovaného 2/ došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je povinný vydať žalobcovi, keď na účet žalovaného 2/ došlo k prevodu finančných prostriedkov v celkovej sume 3.625 eur bez akéhokoľvek dôvodu a právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Žalovaný 1/ ustanovený ako SKP v konkurze na majetok žalobcu mal oprávnenie disponovať s účtom žalobcu v zmysle jeho oprávnení podľa § 21 ods. 1, § 40 zákona č. 7/2005 Z.z., nemal však právo svojvoľne prevádzať z účtu úpadcu z titulu nepriznanej mu odmeny správcu konkurznej podstaty a žalovaný svojvoľne túto povinnosť porušil a previedol z účtu žalobcu na účet tretej osoby finančné prostriedky, v dôsledku čoho došlo k vzniku ujmy v majetkovej sfére žalobcu, a to zavineným konaním žalovaného 1/, ktoré konanie žalovaného 1/ bolo v príčinnej súvislosti so škodou vzniknutou žalobcovi. Mal preto za preukázané splnenie všetkých podmienok v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody proti žalovanému 1/. Keďže ujma na strane žalobcu bola spôsobená konaním jednej osoby, a to žalovaného 1/ ako advokáta a správcu a zároveň ako konateľa a spoločníka žalovaného 2/, hoci z rôznych právnych titulov, zaviazal oboch žalovaných v zmysle § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka na solidárne zaplatenie žalovanej sumy so zákonným úrokom z omeškania podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 vyhlášky č. 87/1995 Z. z., a to odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti uznesenia, ktorým žalovanému 1/ nebola priznaná odmena SKP. Uviedol, že žalovaný 1/ si vzájomnou žalobou zo dňa 30.06.2017 uplatnil proti žalobcovi zaplatenie sumy 4 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, spôsobenej mu znížením morálneho kreditu a bezúhonnosti jeho osoby podaním nedôvodnej sťažnosti žalobcom na žalovaného 1/ ako advokáta a zároveň uviedol, že jednostranným zápočtom pohľadávok zo dňa 28.06.2017 voči pohľadávke žalobcu v sume 3.625 eur s príslušenstvom jednostranne započítal svoju pohľadávku voči žalobcovi v sume 4.000 eur z titulu spôsobenej nemajetkovej ujmy. Kompenzačnú námietku žalovaného 1/ vyhodnotil ako neplatný právny úkon, pretože práve v jednostrannom započítaní žalovaný 1/ popiera nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3.625 eur a súčasne započítava svoju údajnú pohľadávku v sume 4.000 eur z titulu nemajetkovej ujmy voči pohľadávke žalobcu, ktorá podľa neho neexistuje a poukázal na to, že nejde o pohľadávky vhodné na započítanie, keď o výške nemajetkovej ujmy rozhoduje súd, avšak žalovaný 1/ si svojvoľne určil túto výšku na údajné započítanie. Vzájomnú žalobu žalovaného 1/ preto v zmysle § 147 ods. 1, 4 C.s.p. vylúčil na samostatné konanie. Ďalej uviedol, že vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 28.11.2017 v neprítomnosti žalovaných 1/ a 2/ v zmysle § 180 C.s.p., keď neakceptoval ospravedlnenie ich neúčasti zaslané e-mailom dňa 28.11.2017 o 8.40 hod. (pojednávanie sa konalo o 9.00 hod.) zaslané súdu O. N., ktorým žiadal ako poverený zamestnanec M. G. o odročenie termínu pojednávania z dôvodu náhleho a neočakávaného úrazu maloletého syna M. G. G., s ktorým musel M. G. neodkladne navštíviť nemocničné zariadenie. Uviedol, že žalovaný 1/ a 2/ žiadne lekárske potvrdenie do dňa písomného vyhotovenia rozsudku súdu nezaslal a rovnaký dôvod uvádzal aj pri ospravedlnení z neúčasti na pojednávaní dňa 04.04.2017, prihliadol na viacnásobné ospravedlnenia neúčasti na pojednávaniach zo strany žalovaných 1/ a 2/ a aj na stav a priebeh konania, kedy nebolo potrebné vykonávať vo veci ďalšie dokazovanie. Predmetné ospravedlnenie považoval za snahu žalovaných 1/ a 2/ oddialiť rozhodnutie vo veci. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalovaný 1/, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 1/ spočívajúci v neakceptovaní ospravedlnenia žalovaného 1/ a vedenia pojednávania i rozhodnutia bez prítomnosti žalovaných a nesprávnosť záveru

súdu o nezaslaní lekárskeho potvrdenia preukazujúceho pravdivosť jeho tvrdení o vyšetrení syna a namietal, že ešte v deň konania pojednávania, t. j. dňa 28.11.2017 doručil prostredníctvom svojho zamestnanca e-mailom do podateľne súdu scan potvrdenia o lekárskom vyšetrení svojho syna, ktoré prebehlo v čase konania predmetného pojednávania. Kópiu tohto potvrdenia o lekárskom vyšetrení priložil k odvolaniu. Priebeh udalostí súvisiacich s úrazom jeho maloletého syna a nevyhnutnosť zabezpečiť jeho urýchléné lekárske vyšetrenie, ktoré zdokladoval písomne i telefonicky ešte v deň konania pojednávania zakladajú dôležitý dôvod v zmysle § 183 ods. 1 až 3 C.s.p. pre odročenie pojednávania a s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.07.2010 sp. zn. 3Obdo 11/2009 namietal, že súd prvej inštancie mal tento dôvod vyhodnotiť ako dôvod dôležitý, preukazujúci nevyhnutnosť odročenia pojednávania, pretože príčina, z dôvodu ktorej sa nemohol pojednávania objektívne fyzicky zúčastniť, spĺňala základné atribúty pre odročenie pojednávania, a to nepredvídateľnosť a závažnosť, keď nemohol predvídať a očakávať, že krátko pred termínom pojednávania dôjde k zraneniu jeho syna, ktoré si pre jeho závažnosť bude vyžadovať lekárske vyšetrenie. Nesprávnym procesným postupom, spočívajúcim v neprihliadnutí k tejto situácii ako k dôležitému dôvodu pre odročenie pojednávania, mu súd prvej inštancie znemožnil ako strane sporu uskutočňovať jemu patriace procesné práva, t. j. právo zúčastniť sa pojednávania, resp. právo konať pred súdom, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal aj nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2/, ktorému uložil spoločne a nerozdielne so žalovaným 1/ povinnosť zaplatiť žalovanú sumu, týmto výrokom však zaviazal k plneniu neexistujúci subjekt, keď neprihliadol na skutočnosť, že žalovaný 2/ ku dňu 08.09.2017 zanikol z právneho dôvodu zlúčenia so spoločnosťou CYC Bratislava s. r. o. v likvidácii so sídlom Vajnorská 8/A Bratislava, IČO 36797901, ktorá sa stala právnym nástupcom žalovaného 2/ a prešli na ňu všetky práva a záväzky žalovaného 2/ existujúce ku dňu zlúčenia, t. j. k 08.09.2017. S poukazom na ustanovenie § 64 C.s.p. a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.07.2010 sp. zn. 3Cdo/116/2009 namietal, že súd nesplnil svoju obligatórnu úradnú povinnosť skúmať procesnú subjektivitu strán sporu počas celého konania a konal v rozpore s ustanovením § 64 C.s.p., keď nerozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalovaného 2/ samostatným uznesením, ktoré malo byť doručené všetkým stranám sporu. Následne sa súd prvej inštancie dopustil ďalšieho pochybenia, keď spoločnosti CYC Bratislava s. r. o. v likvidácii, s ktorou mal pokračovať v konaní ako s právnym nástupcom žalovaného 2/, nedoručil predvolanie na pojednávanie vytyčené na deň 28.11.2017, na ktorom v neprítomnosti žalovaných rozhodol vo veci samej. Týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil strane sporu, resp. uvedenej spoločnosti, s ktorou mal pokračovať v konaní ako so stranou sporu namiesto žalovaného 2/, znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. k inej vade konania. Súd prvej inštancie sa tiež nevysporiadal s dovolaním podaným spoločnosťou ADELANTE s. r. o. proti uzneseniu o neprípustení vstupu intervenienta do konania, žalovanému 1/ toto dovolanie nedoručil na vedomie, resp. vyjadrenie a nesprávne postupoval, keď rozhodol vo veci samej bez predchádzajúceho predloženia dovolania na rozhodnutie dovolaciemu súdu, ktorého právny názor vo vzťahu k podanému dovolaniu bude pre súd prvej inštancie záväzný. Za nesprávne považoval aj právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, týkajúce sa splnenia zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, a to porušenia právnej povinnosti spočívajúcej v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom a zavinenia žalovaného 1/. Namietal, že medzi stranami nebolo sporné, že peňažné prostriedky previedol z účtu úpadcu na účet žalovaného 2/ z titulu preddavku na odmenu správcu, pričom ako správca konkurznej podstaty bol oprávnený disponovať finančnými prostriedkami úpadcu v konkurze, ako i jeho konkurzným účtom a finančné prostriedky previedol v priebehu konkurzu z konkurzného účtu úpadcu z titulu „preddavku/zálohy na odmenu SKP“ na iný účet, ktorým disponuje, a keďže takýto postup žiadne zákonné ustanovenie nezakazuje, nedošlo z jeho strany k porušeniu právnej povinnosti spočívajúcej v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Pre správne posúdenie splnenia ďalšieho zákonného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu, ktorým je zavinenie, je nevyhnutné skúmať, či ide o zavinenie úmyselné alebo nedbanlivostné, súd prvej inštancie však žiadnym spôsobom neskúmal formu zavinenia žalovaného 1/ a ani pohnútku, ktorá „škodcu“ k takémuto konaniu viedla, a preto je podľa jeho názoru záver súdu prvej inštancie, že zavinenie na strane žalovaného 1/ bolo preukázané bez ďalšieho odôvodnenia, arbitrárny a nepreskúmateľný. Nesprávne súd prvej inštancie v prejednávanej veci aplikoval ustanovenie § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď zaviazal zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu spoločne a nerozdielne žalovaného 1/ z titulu náhrady spôsobenej škody a žalovaného 2/ z titulu bezdôvodného obohatenia, čo je v protiklade so znením uvedeného ustanovenia, podľa ktorého súd môže zaviazat' k solidárnej zodpovednosti iba za predpokladu, že tu je viacero subjektov - škodcov, ktorých konaním bola škoda spôsobená a v danom prípade nebola naplnená pluralita škodcov. Ďalej namietal, že súd prvej

inštancie jeho vzájomnú žalobu, ktorou sa domáhal proti žalobcovi zaplata sumy 4.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, označil ako „kompenzačnú námietku“, keď žalovaný 1/ si voči žalobcovi v predmetnom konaní uplatnil pohľadávku prevyšujúcu výšku pohľadávky uplatnenej zo strany žalobcu, pričom zároveň žalobcom uplatnený nárok výslovne a v celom rozsahu poprel, a teda je nepochybné, že došlo k uplatneniu nároku vzájomnou žalobou, a nie k uplatneniu kompenzačnej námietky. Vzájomnú žalobu mal súd prejednať a rozhodnúť o nej v predmetnom konaní z dôvodu, že vzájomnou žalobou de facto dochádza k spojeniu vecí a súd je povinný obidva uplatnené nároky prejednať v rámci jedného konania. O vylúčení vzájomnej žaloby rozhodol napadnutým rozsudkom v rozpore s C.s.p., pretože súd je v prípade rozhodnutia o vylúčení vzájomnej žaloby na samostatné konanie povinný rozhodnúť samostatným uznesením, ktoré musí riadne doručiť všetkým stranám sporu. Taktiež namietal nesprávne vyčíslenie úroku z omeškania priznaného podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. vo výške 9,5 % ročne z dôvodu, že v zmysle uvedených ustanovení a výške úrokovej sadzby ECB k 1. dňu údajného omeškania žalovaných (08.08.2013), by mal žalobcovi patriť úrok z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo žalovanej sumy.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote aj žalovaný 2/, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, keď neprihliadol na skutočnosť, že žalovaný 2/ ako jedna zo strán sporu ku dňu 08.09.2017 zanikla z právneho dôvodu zlúčenia so spoločnosťou CYC Bratislava s. r. o. v likvidácii, ktorá sa stala právnym nástupcom žalovaného 2/ a prešli na ňu všetky práva a záväzky žalovaného 2/ existujúce ku dňu zlúčenia, t. j. k 08.09.2017. Súd prvej inštancie zaviazal k plneniu neexistujúci subjekt a konal v rozpore s ustanovením § 64 C.s.p., keď nesplnil svoju obligatórnu úradnú povinnosť skúmať procesnú subjektivitu strán sporu počas celého konania a taktiež nesplnil svoju ďalšiu obligatórnu povinnosť, keď nerozhodol uznesením o tom, že v konaní pokračuje s právnym nástupcom žalovaného 2/. Právnomu nástupcovi žalovaného 2/ nedoručil ani predvolanie na pojednávanie vytyčené na deň 28.11.2017, na ktorom v neprítomnosti žalovaných rozhodol vo veci. Tým, že súd nepokračoval v konaní s právnym nástupcom žalovaného 2/, znemožnil strane sporu, resp. spoločnosti CYC Bratislava s. r. o. v likvidácii, s ktorou mal v zmysle § 64 C.s.p. pokračovať v konaní ako so stranou sporu namiesto žalovaného 2/, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. k inej vade konania. Nesprávne súd prvej inštancie postupoval, keď sa nevysporiadal ani s dovolaním podaným spoločnosťou ADELANTE s. r. o. proti uzneseniu o nepripustení vstupu intervenienta do konania, toto odvolanie mu nedoručil na vedomie, resp. vyjadrenie a vo veci samej rozhodol bez predchádzajúceho predloženia dovolania na rozhodnutie dovolaciemu súdu, ktorého právny názor vo vzťahu k podanému dovolaniu bude pre súd prvej inštancie záväzný. Ďalej namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka súdom prvej inštancie, keď na zaplata žalovanej istiny žalobcovi zaviazal spoločne a nerozdielne žalovaného 1/ z titulu náhrady škody a žalovaného 2/ z titulu bezdôvodného obohatenia, čo je v rozpore s uvedeným ustanovením, podľa ktorého možno zaviazat' k solidárnej zodpovednosti iba za predpokladu, že tu je viacero subjektov - škodcov, avšak v danom prípade pluralita škodcov nebola naplnená. Úrok z omeškania súd prvej inštancie priznal žalobcovi v nesprávnej výške, žalobcovi by mal patriť úrok z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo žalovanej sumy.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniam žalovaných v 1/ a 2/ navrhol vzhľadom na výsledky konania pred súdom prvej inštancie rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že namiesto žalovaného 2/ súd zaviazá v rozsudku spoločnosť CYC Bratislava s. r. o. v likvidácii. Pokiaľ ide o zánik žalovaného 2/ pred vydaním rozsudku poukázal na obštrukčnosť konania, ktorým došlo k zlúčeniu Advokátskej kancelárie Kovár a partneri s. r. o. a spoločnosti CYC Bratislava s. r. o. v likvidácii, ktorá je zrejma z termínu, a nezvyčajnosti vykonaného zlúčenia, ktoré aj Advokátsky poriadok v ustanovení § 33 priamo zakazuje. S poukazom na § 65 ods. 1 C.s.p. namietal, že žalovaný 2/ by ani v prípade vydania rozhodnutia o pokračovaní v konaní s ním ako s právnym nástupcom pôvodného žalovaného 2/ nemal inú možnosť než prijať stav konania tak, ako bol ku dňu 08.09.2017 a zmena v osobe žalovaného 2/ by nemohla do konania priviesť žiadne nové skutočnosti, ktoré by spochybnili jeho nárok na zaplata žalovanej sumy, pričom poukázal na skutočnosť, že konateľom Advokátskej kancelárie Kovár a partneri s. r. o. v likvidácii je M.. G. G., ktorý je účastníkom konania od jeho začiatku. Nedôvodná je podľa jeho názoru námietka, týkajúca sa porušenia práv žalovaného 2/ nedoručením mu predvolania na pojednávanie, keď M.. G. G. vedel o pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 28.11.2017 a žalovaný 2/ by ani v prípade svojej prítomnosti na pojednávaní nedokázal predložiť žiadne tvrdenia a dôkazy na svoju obranu. Ďalej uviedol, že zánik žalovaného 2/ neovplyvňuje povinnosť žalovaného 1/ voči

žalobcovi. Považuje za správny postup súdu prvej inštancie, keď nečakal na rozhodnutie o dovolaní spoločnosti ADELANTE s. r. o., a to vzhľadom na to, že dovolanie voči uzneseniu o neprípustnosti tejto spoločnosti do konania ako intervenienta nemá odkladný účinok. Odvolanie žalovaných v časti týkajúcej sa nesprávnej aplikácie § 438 Občianskeho zákonníka je podľa jeho názoru len odvolaním proti odôvodneniu, a teda je neprípustné, najmä preto, že súd jeho povinnosť vrátiť žalobcovi peňažné prostriedky riadne zdôvodnil. Žalovaný 1/ sa dopustil konania v rozpore so zákonom, keď z účtu žalobcu svojvoľne a bez akéhokoľvek právneho dôvodu odoslal právne prostriedky na účet žalovaného 2/ a následne viackrát nerešpektoval rozhodnutia súdov potvrdzujúce, že na takéto konanie nebol oprávnený. Výpisy z účtu žalobcu potvrdzujú, že sumu 3.625 eur si žalovaný 1/ vyplácal ako „zálohu na odmenu správcu konkurznej podstaty“ a skutočnosť, že nešlo o žiaden preddavok na odmenu správcu konkurznej podstaty v zmysle § 13 zákona č. 7/2005 Z. z. potvrdil aj sám žalovaný vo svojom odpore, v ktorom uviedol, že mu žalovaná suma patrí ako odmena zo získaného výťažku. Námietka žalovaného 1/ o nepreukázaní zavinenia je v rozpore s jeho vlastnými tvrdeniami v konaní, v ktorom nikdy nespochybnil svoje zavinenie za spôsobenie škody, pričom sám priznal, že peňažné prostriedky na účet žalovaného 2/ zaslal. Súd prvej inštancie postupoval aj v súlade s ustanovením § 183 C.s.p., keď pojednávanie pre neprítomnosť žalovaného 1/ neodročil a vydal rozsudok v jeho neprítomnosti, pretože ospravedlnenie neúčasti žalovaného 1/ na pojednávaní dňa 28.11.2017 bolo zaslané osobou, ktorá tvrdila, že je zamestnancom M. G. G., bez predloženia akéhokoľvek relevantného plnomocenstva alebo potvrdenia, a preto súd nebol povinný takéto ospravedlnenie od tretej osoby brať do úvahy; žalovaný 1/ sám nevysvetlil, čo mu bránilo, aby ospravedlnenie neúčasti nevykonal telefonátom na súd, čo je bežným spôsobom ospravedlnenia neúčasti pri nečakaných situáciách; lekárske potvrdenie poukazuje na dobrý zdravotný stav vyšetreného pacienta a nijako nenaznačuje, že by došlo k úrazu; lekárske potvrdenie ani nepreukazuje prítomnosť žalovaného 1/ na vyšetrení a žalovaný 1/ ani nevysvetlil, prečo bola nevyhnutná jeho osobná prítomnosť na vyšetrení a nepreukázal nevyhnutnosť jeho prítomnosti. Námietky proti vylúčeniu vzájomného návrhu žalovaného 1/ na samostatné konanie sú podľa jeho názoru bezpredmetné a odvolanie proti výške úrokov z omeškania je neprípustné, pretože žiaden zo žalovaných nepredložil v prvoinštančnom konaní tvrdenie (prostriedok procesnej obrany), ktorým by spochybnil existenciu zmluvného vzťahu zakladajúceho právo žalobcu žiadať o úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne.

5. Žalovaný 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrvali na svojich odvolaniach, ako aj na námietkach v nich uvedených a namietali, že procesné pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v nevydaní rozhodnutia podľa § 64 C.s.p. nemôže odvolací súd odstrániť žalobcom navrhnutým spôsobom a skutočnosť, že žalovaný 1/ ako fyzická osoba bol predvolaný na pojednávanie, nepreukazuje neporušenie procesných práv spoločnosti CYC na riadne predvolanie na pojednávanie a práva na spravodlivý proces. S meritorným rozhodnutím vo veci bol súd povinný vyčkat' do rozhodnutia dovolacieho súdu o otázke prípustnosti vstupu intervenienta do konania v záujme ustálenia subjektov konania. K nesprávnej výške priznaného úroku z omeškania uviedol, že žalobca bol zaťažený dôkazným bremenom, avšak nepreukázal existenciu ním tvrdeného zmluvného vzťahu medzi žalobcami a žalovanými, a je zrejmé, že medzi žalobcom ako úpadcom a žalovaným 1/ ako správcou konkurznej podstaty nedochádzalo k výkonu správcovskej činnosti na základe zmluvy, ale na základe zákona č. 7/2005 Z. z. a právoplatného rozhodnutia konkurzného súdu o vyhlásení konkurzu a ustanovení správcu, resp. medzi žalobcom a žalovaným 2/ ako advokátskou kanceláriou nikdy nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ani ich následnému poskytovaniu.

6. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaných 1/ a 2/ opätovne poukázal na súdne rozhodnutia vydané v konaní, s ktorým súvisí nárok, ktorý je predmetom tohto konania a ktorými rozhodnutiami bola potvrdená skutočnosť, že žalovaný 1/ nemá nárok na žiadnu odmenu ani žiadne plnenie od žalobcu, a teda nemá nárok zadržiavať mu sumu 3.625 eur. Ďalej zotrval na svojich vyjadreniach uvedených vo svojom predchádzajúcom vyjadrení.

7. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej rozhodol o vylúčení vzájomnej žaloby žalovaného 1/ na samostatné konanie, smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné a ďalej dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti, ako aj odvolanie žalovaného 2/ sú dôvodné.

8. Podľa § 355 ods. 1 C.s.p. proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

9. Podľa § 355 ods. 2 C.s.p. proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

10. Podľa § 147 ods. 4 C.s.p. vzájomnú žalobu môže súd vylúčiť na samostatné konanie, ak nie sú splnené podmienky na spojenie vecí.

11. Podľa § 234 ods. 1 C.s.p. súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

12. Uznesenia súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné, sú uvedené v ustanovení § 357 pod písmenom a) až o) C.s.p., pričom v tomto ustanovení nie je uvedené uznesenie o vylúčení vzájomnej žaloby na samostatné konanie (§147 ods. 4 C.s.p.).

13. Uznesením o vylúčení vzájomnej žaloby na samostatné konanie súd nerozhoduje vo veci samej, a preto má toto rozhodnutie súdu prvej inštancie povahu uznesenia v zmysle § 234 ods. 1 C.s.p., i keď je súčasťou rozsudku, ktorým súd rozhodol vo veci samej. Žalovaný 1/ vo svojom odvolaní okrem iného namietal aj vylúčenie jeho vzájomnej žaloby na samostatné konanie, keď podľa jeho názoru mal súd prvej inštancie vzájomnú žalobu prejednať a rozhodnúť o nej v tomto konaní. Odvolanie proti uzneseniu o vylúčení vzájomnej žaloby na samostatné konanie však v zmysle § 357 C.s.p. nie je prípustné a vzhľadom na to, že odvolanie žalovaného 1/ v tejto časti smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odvolací súd odvolanie žalovaného 1/ v tejto časti odmietol podľa § 386 písmeno c) C.s.p.

14. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci rozhodol rozsudkom dňa 28.11.2017 proti žalovaným 1/ M.. G. G., V. V. Z., S. X/A, N. a 2/ Advokátska kancelária Kovár a partneri, s. r. o., IČO 35789697, Vajnorská 8/A, Bratislava, pričom žalovaný 2/ v čase vydania rozsudku súdom prvej inštancie už nemal procesnú subjektivitu, keď ako právnická osoba zanikol výmazom z Obchodného registra dňa 08.09.2017, t. j. pred vydaním rozsudku súdu prvej inštancie, v dôsledku zlúčenia so spoločnosťou CYC Bratislava s. r. o. v likvidácii, IČO 36797901 so sídlom Vajnorská 8/A, Bratislava, ktorá je právnym nástupcom žalovaného 2/. Stratu procesnej subjektivity právnickej osoby v priebehu konania, v prípade jej zániku s právnym nástupcom upravuje ustanovenie § 64 vety prvej C.s.p. tak, že súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Z ustanovenia § 65 C.s.p. vyplýva, že právny nástupca sporovej strany prijíma stav konania spätne ku dňu, keď k strate procesnej subjektivity došlo. Súd prvej inštancie však nepostupoval v súlade s citovanými ustanoveniami, keď nerozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalovaného 2/, ktorý v priebehu konania zanikol.

15. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, je umožniť každému bez rozdielu reálny prístup k súdu a realizáciu jeho procesných práv, čomu korešponduje povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na súdnu ochranu zabezpečujú jednotlivé ustanovenia Civilného sporového poriadku a súčasťou práva strany na spravodlivý súdny proces je aj právo zúčastniť sa súdom vytýčeného pojednávania.

16. V prejednávanej veci súd prvej inštancie po zániku žalovaného 2/ nepokračoval v konaní s jeho právnym nástupcom, nedoručil mu predvolanie na pojednávanie na deň 28.11.2017 a týmto nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať patriace mu procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces právneho nástupcu žalovaného 2/, s ktorým mal súd prvej inštancie pokračovať v konaní po zániku žalovaného 2/, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

17. Odvolací súd posúdil ako dôvodné aj námietky žalovaných 1/ a 2/, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď na zaplatenie žalovanej sumy žalobcovi zaviazal spoločne a nerozdielne žalovaného 1/, a to titulom náhrady spôsobenej škody a žalovaného 2/ titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie upravuje spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť viacerých škodcov za škodu, avšak nesprávne súd prvej inštancie toto ustanovenie aplikoval v prejednávanej veci, keď na základe

výsledkov vykonaného dokazovania konštatoval vznik zodpovednosti žalovaného 1/ za škodu žalobcovi a na strane žalovaného 2/ vznik bezdôvodného obohatenia.

18. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody a nárok na náhradu bezdôvodného obohatenia, otázkou prednosti, resp. konkurencie týchto nárokov sa zaoberá Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. II.ÚS 17/2013 - 16 zo dňa 16.01.2013, v ktorom posúdil ako dostatočné a presvedčivé závery odvolacieho súdu, a to aj s poukazom na uznesenie č. k. III.ÚS 361/09 - 24 z 26.11.2009, podľa ktorých „pokiaľ má účastník pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, škoda mu ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu. Nárok na náhradu škody od štátu by mohol úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázal, že sa bezúspešne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Kým navrhovateľ mal pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia samotnej škody (4Cz 110/84, 4Cdo 199/2005)“.

19. Aj z vyššie uvedeného právneho názoru Ústavného súdu vyplýva, že nemožno zaviazat' žalovaných spoločne a nerozdielne na plnenie titulom vydania bezdôvodného obohatenia a zároveň titulom náhrady škody, ale potrebné je najskôr skúmať existenciu pohľadávky žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a až v prípade neexistencie takejto pohľadávky, resp. preukázania jej bezúspešného vymáhania, môže byť daný jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu, ktorým je existencia samotnej škody. Z uvedeného je zjavné, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalovaného 1/ zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom titulom náhrady škody spoločne a nerozdielne so žalovaným 2/, ktorého na plnenie zaviazal titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý sa vzťahuje výlučne na spoločnú a nerozdielnú zodpovednosť viacerých škodcov za škodu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené všetky zákonom stanovené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného 1/ za škodu žalobcovi, avšak nezaoberal sa dôsledne posúdením splnenia každého z týchto zákonom stanovených predpokladov, ktorými sú existencia škody, protiprávny úkon, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym úkonom a zavinenie škodcu, ktoré sa predpokladá.

20. Vzhľadom na to, že rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej žalobe žalobcu vyhovel, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj vzhľadom na nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že rozhodol proti subjektu na strane žalovaného, ktorý v čase vydania napadnutého rozsudku nemal procesnú subjektivitu, s ktorým žalovaného 1/ zaviazal na plnenie žalobcovi spoločne a nerozdielne a nepokračoval v konaní s právnym nástupcom žalovaného 2/, čím porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti podľa § 389 ods. 1 písmeno b) a c) C.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 C.s.p., v ktorom súd prvej inštancie rozhodne o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalovaného 2/, s ktorým aj bude ďalej konať a znovu posúdi žalobcom uplatnený nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, a to aj z hľadiska žalobcom predloženého uznesenia Okresného súdu Bratislava I, č. k. 2K/2/2012 - 250 zo dňa 11.02.2019, v prílohe jeho písomného podania, doručeného súdu dňa 04.04.2019, resp. v prípade nepreukázania pohľadávky žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia posúdi ním uplatnený nárok aj z hľadiska náhrady škody, pričom v ďalšom konaní zároveň zistí aj výsledok, resp. stav dovolacieho konania o dovolaní spoločnosti ADELANTE s. r. o. proti uzneseniu o nepripustení vstupu intervenienta do konania a znovu vo veci rozhodne.

21. O náhrade trov tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci podľa § 396 ods. 3 C.s.p..

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval

ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).